

ELEKTRIČNI KOSMOS

Zorica Košić / MUZIČKA KRITIKA

Svečano otvaranje Međunarodne Tribine kompozitora: **Kaleidoskop** (za decu i odrasle) Nade Kolundžije. Prerađivačka industrija muzičkog materijala, Narodno pozorište - scena "Raša Plavčić"

Dvadeset četvrta Međunarodna Tribina kompozitora (umetnički direktor Ivana Tršić, selektori programa Ivan Brkjačić i Branka Popović) otvorena je ovog septembra da traje u znaku muzičke kutije i svih onih neočekivanih, a priželjkivanih dragocenosti koje iz nje, iz naših sećanja, iz naše najluđe mašte, mogu da nas preplave i poteknu. Koncert otvaranja pripao je tako s potpunim pravom neiscrpnj čudesnosti Nade Kolundžije, koja svojim klavirima i svim drugim instrumentima kojima se ove večeri služi, svojom imaginacijom iz bar nekoliko vekova dalje u budućnost i svojim sa posebnom pažnjom odabranim prijateljima na pozornici (Prerađivačka industrija muzičkog materijala: Nada Kolundžija, Miloš Veljković, Katarina Nina Antanasković, Jovana Đorđević, Darja Damjanović, Vladimir Dinčić + Skot Fliding /SAD/ režija, Milan Rore Popović video radovi, Bojan Barić animacija i elektronika, Miloš Milčić pantomima, Dragana Udovičić kamera na sceni), preobraćuje našu sumornu jesenju zbilju u nadnaravnu muzičku kutiju jednog električnog kosmosa, kome nema ni kraja niti ravna u

osluškivanju i reagovanju na ono natčulno, te samim tim senzibilizovanju svačijeg sluha za one neotkrivene čari koje se razdežu u našoj glavi i našem telu kao instrumentu bez premca.

ovu halucinogenu muzičku predstavu pantomimom, prepustili smo se tim beskrajnim vrtuljcima vibracija, tom hipnotičkom mnoštvu valjkova, zupčanika, treperenju, zujanju, podrihtavanju, čudnovatom kapanju, žuborenju, staklastim ubodima zvuka, te jednoj dirljivoj smeni slika izvođača i njihovih neverovatnih mašinaradilica na sceni, sasvim nalik nenadmašnim platnima

nedoglednog okeana-kontinenta, bili su klavir, klavir igračka, muzičke kutije, elektronika, ljudski glasovi, drveni konjčić, čak jedna lutka koja ispušta svoje nezemaljske zvižduke, uspostavljajući se nama vezu kao predstavnik kakve udaljene planete! Cvetni časovnici zvuka i slika poput pulsirajućih zvezda džinovskih kaleidoskopa, cela jedna raritetna vasiona, tobože visoko iznad nas, a u stvari u

Foto: Miroslav Dragosević

I zaista, konačni utisak o ovoj "neovdašnjoj večeri" zvuka, kroz koju nas vodi jedna intuicija vrhunskog ranga, jedan nagori za samoodržanjem onog najplemenitijeg i istovremeno najkrhlijeg u našim čulima, najiskrenijeg takođe, jeste da smo učestvovali, gledali, slušali, upijali, ma bili potpuno natopljeni melemima samootkrivanja svih naših svojstava percepcije. Uvedeni u

holandskih majstora. Pred nama su iskravali bujni i kontemplativni prizori niza izuzetnih autora (Katarina Miljković, Miloš Raičković, Tobi Tvajning, Luj Andrisen, Džon Kejdž, Janis Kirakides, Bojan Barić, Ričard Baret, Ivan Elezović, Miroslav Savić, Irena Popović), a medijumi da se prenesu te jedinstvene slike, nalik zrcaljenju dijamantskih caklečić hridina jednog

nama, uspavanke za bebe-zvezde, cvrčanje i pucketanje i stenjanje planetarijuma od svetlosnih kvantova, čitav jedan gotovo pa bitefovski protok mikro-čudesa muzike, kojoj ne može da naudi ni zvonjava telefona iz publike, jer ona sve usisava u sebe i pretvara u divotno delo zvuka i koliko još toga... Kakav samo senzualni poduhvat misli i srca!